

ALEŠ PIŽMOS

RAKEV

NEMETON

DEMETON

Aleš Pitzmos

Rakev

Nakladatelství NEMETON

Čáslav 2023

NEMETON

Aleš Pitzmos

Rakev

Copyright © Aleš Pitzmos, 2017, 2023

Cover © Michal Březina

Czech edition © Aleš Pitzmos – NEMETON, 2023

ISBN (pdf) 978-80-908700-6-2

ISBN (ePub) 978-80-908700-7-9

ISBN (mobi) 978-80-908700-8-6

Část I.

Posmrtný život

I.

Nevěděl jsem, kde přesně se nacházím, jen to, že jsem za ruce a za nohy připoutaný k nějaké ploché desce, možná ke stolu. Zrychleně jsem dýchal, pot se ze mě řinul v proudech a srdce mi div nevyskočilo z hrudi, tak divoce tlouklo. Panika se přese mě přelévávala v přílivových vlnách.

Přímo nade mnou plálo oslnivé světlo. Koupal jsem se v něm. Bodalo. Chtěl jsem zavřít víčka, ale nemohl jsem – přišlo mi, jako bych je měl ochrnutá. Otevřel jsem ústa a zase je zavřel. Měl jsem je suchá, vyprahlá jako Sahara. Chtěl jsem vykřiknout, ale ozval se z nich jen neurčitý pazvuk.

Světlo bolelo. Chtěl jsem od něj utéct, ponořit se do temnoty, ale nešlo to – vždyť jsem byl k tomu zatracenému stolu přivázaný popruhy!

Převalila se přese mě další vlna paniky, silnější než ta první. Rozbila se o mně jako bych byl útesem, co jí stojí v cestě.

Náhle jsem měl neodbytný pocit, že tam (ať to bylo kdekoliv) nejsem sám. Cítil jsem vedle sebe... někoho. Neviděl jsem ho však, byl to spíš... instinkt.

Znovu jsem se pokusil promluvit. Ani omylem.

Světlo náhle přestalo bolet. Na okamžik jsem se ponořil do tmy. Jak jsem ji vítal!

VZBUĎ SE!

Když černota ustoupila, byl svět rudý. A já ležel na podlaze, v ústech jsem cítil kovovou pachut' krve. Všechno kolem se otřásalo, slyšel jsem praskání kovu a kvílení, které jsem nedokázal identifikovat – neustále však nabývalo na intenzitě.

Chvilí jsem tam jen tak ležel a bojoval jsem s doznívající panikou. Potom jsem se pokusil vstát, byť jsem si nebyl jistý, zda to dokážu. Ozvalo se mechanické zabzučení. A já se překvapivě snadno odrazil rukama od podlahy. Nestálo mě to takřka žádnou námahu. Překvapeně jsem se na ně podíval – a zjistil jsem, že se mi po pažích pne ocel a že to bzučení patřilo výkonným servomotorkům.

Měl jsem na sobě exoskelet!

Já a exoskelet. To nešlo dohromady. To bylo špatně. Vždyť jsem byl zapřísáhlým odpůrcem těchto technických novinek. Celý svůj život. Netoužil jsem se stát kyborgem. Ani za mák. Tak proč ho mám, hergot, na sobě?

Netušil jsem. Má mysl byla jedna velká černá díra, hlavu jsem měl jako střep, možná mě do ní někdo praštil. Anebo jsem včerejšek prokalil, netušil jsem. Navíc se nade mnou stále vznášela pachuč toho zvláštního snu.

A mělo to být ještě divnější.

Protože jsem ve výklencích po obvodu místnosti spatřil další lidi, co na sobě měli exoskelety. A nejen to – několik z nich mělo i těžké umělé robotické končetiny, ne ty fešné biologické protézy, které jsou k nerozeznání od skutečných končetin. Všichni ti lidé byli evidentně v limbu, pod sedativy. Když jsem spatřil prázdný výklenek, došlo mi, že jsem v něm byl původně i já, jen jsem z něho vypadl. A za to, že mi má paměť momentálně neslouží, může právě doznívající účinek sedativ.

Co se to tady, kurva, děje? Kde to jsem?

Věděl jsem jistě jen to, že se jmenuju Nathaniel Reed a že jsem projektant vesmírných lodí. Bydlím v Santiagu de Chile. Mám manželku, pokoušíme se o děti a...

Právě jsem ve vesmíru, na palubě transportní lodi třídy *Beacon*!

Nyní jsem design, na němž jsem se sám podílel, poznával.

To by ale znamenalo, že mířím do vnější Sluneční soustavy, protože lodě třídy *Beacon* byly dálkovými transportéry, povětšinou využívanými korporacemi, které těžily tekutou vodu pod ledovou krustou Enceladu a Tritonu. Voda. Sladká voda. To bylo něco, co nám na Zemi povážlivě scházelo, na periférii našeho hvězdného systému jí však byl dostatek.

Zároveň jsem věděl, že se ten transportér, loď třídy *Beacon*, žene do záhuby – proto ty otřesy, proto to vytí, které jistě patřilo brzdícím motorům, proto to rudé výstražné světlo.

Jenže já nechtěl zemřít.

Znovu jsem se rozhlédl po místnosti, v níž jsem se probral. Kvůli výklenkům působila jako nějaké zvrhlé panoptikum z 19. století. Vypadalo to, že jsem v upraveném rezervním skladišti na palubě A, tudíž coby kamenem dohodil od velínu.

Vyrazil jsem k těžkým bezpečnostním dveřím, hradícím mi cestu k dlouhé příčné chodbě, která protínala interiér transportéru. V exoskeletu mi bylo nepohodlně, připadal jsem si, jako bych měl na sobě kousající svetr od babičky. Kéž bych se ho mohl zbavit! Jenže tohle nebyl exoskelet typu 1 a 2, které některé profese, třeba vojáci, používaly při své práci. Tohle byl exoskelet typu 3, který jsem měl k sobě napevno přidělaný. Aby ho bylo možné odstranit, potřeboval bych asistenci biotechnika. A ten tu nikde nebyl...

Bezpečnostní dveře se přede mnou poslušně otevřely – nahlédl jsem do chodby, kvůli poplachovým signalizátorům rudě ozářené stejně jako rezervní skladiště.

Jediné, co jsem mohl připsat svému exoskeletu k dobru, bylo to, že ačkoliv brzdící motory řvaly, jako by měly každou chvíli vybuchnout, a loď se adekvátně k tomu otřásala, stál jsem, jako bych byl přikovaný. Kdybych ho na sobě neměl, už dávno bych se válel na zemi a maximálně bych se kupředu jen plazil.

Za pomoci svého přítele-nepřítele jsem dorazil k průlezu, který uzavíral velín. Byl otevřený, takže jsem brzy zevnitř zaslechl zvýšené hlasy plné paniky:

„Čtyři sta kilometrů do impaktu! NSRI nás neustále táhne k měsíci!“

„Zkontroloval jsi data?“

„Desetkrát! Všechno sedí. Potvrzená jsou i z řídicího střediska na *Asylu*!“

„Dochází k opětovnému spuštění hlavního tažného systému!“

„Kompenzujte brzdícími motory!“

„Strukturální integrita trupu narušena. Roztrhá nás to!“

V té chvíli jsem strčil hlavu dovnitř. Byl to standardní velín lodi třídy *Beacon*. V přední části, hned u velkého panoramatického průzoru, se nacházelo stanoviště velitele, které zaujímala mladá žena ve věku dvaadvaceti let, podle všeho čerstvá absolventka

VAVL, Virtuální akademie vesmírných letů. Hned vedle pak bylo místo pro počítačového technika, který měl na starosti software lodi, uložený v mocném kvantovém počítači UNICODE3. Společnicí do třetice pak byla inženýrka, která pečovala o strojní vybavení *Beaconu*. Byla ještě mladší než velitelka.

Víc personálu na lodi nebylo.

Vím, že se to Maxmiliánu Langsfordovi, šéfovi *La primera oficina de diseño* – První konstrukční kanceláře, jak se jmenovala firma, pro niž jsem pracoval –, nelíbilo. Trval na tom, aby minimální posádka lodi třídy *Beacon* byla složena z deseti lidí, a aby měl každý z nich několikaleté zkušenosti s vesmírnými lety. Hlavouni z Panamerické konfederace však byli proti, hlavně ten prokletý neohumanský parchant Aurelián, předseda Kvora – tahle koncepce prý byla příliš zastaralá, příliš tradiční. Lodě třídy *Beacon* sice mohly být řízeny i manuálně, ale nepočítalo se s tím. Příliš se spoléhalo na neomylný počítač UNICODE3, ponořený ve své chladicí dusíkové lázni, případně na příkazy z řídicích středisek. Vůbec se nepředpokládalo, že by velitel (anebo v našem případě velitelka) měl někdy doopravdy „velet“. Nyní však toho bylo bohužel zapotřebí.

Když jsem totiž přikoval pohled k průzoru v čele velína, zjistil jsem, že přímo před námi bytní členitý a zjizvený povrch pátého největšího měsíce Uranu, Mirandy. Blížili jsme se k němu šílenou rychlostí, zřetelně jsem viděl jeden z nejvyšších útesů ve Sluneční soustavě, *Verona Rupes*. Ztroskotáme někde v jeho stínu.

Ucítil jsem, jak mi po noze stéká horká tekutina. Pomočil jsem se!

„Co tady, kruci, dělá ten mrzák?“ ozval se poblíž mě výkřik.

Odvrátil jsem pohled od přibližujícího se měsíce, byť to šlo jen stěží – tak moc mě děsil i fascinoval zároveň. Zjistil jsem, že hlas patří inženýrce. Byla to neohumanka, její tvář byla zbrázděná různými „okrasnými“ implantáty.

„Můžu pomoci,“ řekl jsem.

„Opravdu?“ otázala se mě velitelka, pohledný pravý člověk, tvář a holé bílé paže neznetvořené žádným tetováním. Zaznamenal

jsem nedůvěru v jejím hlase. Jasně, určitě si všimla, že jsem si pomohl kombinézu...

„Jistě,“ promluvil jsem pevným hlasem, jak jsem se – byť pomocný – snažil působit autoritativně. „Pokud jsem správně slyšel, vaše problémy tkví v NSRI.“

„Ano – navigační systém nás neustále táhne na kolizní dráhu s Mirandou, přitom jsou však všechny údaje správné. Zdá se, jako by byl hlavní senzor nějak ovlivněn. Možná výronem elektromagnetického záření ze Slunce.“

„My jsme ale k němu obrácení zády!“ namítl počítačový technik.

„Tak výronem z mezihvězdného prostoru,“ pokrčila rameny velitelka, evidentně nervózní a nepřítisť si jistá v kramflecích.

„Řešení je tedy jasné – odstavte NSRI.“

„A vy jste kdo?“ obořila se na mě ta neohumanka, která mě předtím nazvala mrzákem. Její strach se proměnil v hněv, který si evidentně potřebovala na někom vybit.

„Nathaniel Reed, jeden z projektantů třídy *Beacon*.“

Všiml jsem si, že inženýrka rozostřila pohled – právě se díky mozkovému implantátu spojovala s UNICODE3, aby ověřila mou totožnost.

„Fajn,“ procedila nakonec skrz zuby. „Jste Nathaniel Reed. Anebo jste alespoň býval. Ať je to ale jak chce, váš návrh je bláznovstvím – nelze odstavit NSRI, aniž by došlo k vypnutí samotného UNICODE3.“

„Dobrá, pak vypneme ten.“

Viděl jsem, jak všichni zbledli. Jasně, byli na tom kvantovém počítači závislí, nikdy neměli *Beacon* ve skutečnosti řídit.

„*Tohle nahrazování skutečných, přemýšlejících lidí stroji, se nám jednou bolestně vymstí.*“

Jako bych právě slyšel Langsfordův hlas, viděl v konferenční místnosti jeho oči, které upíral kamsi do dávné minulosti, přestože byl vizionářem.

„To... to nelze,“ vykoktala velitelka.

„Chcete být mrtví?“ kontroval jsem.

Velitelka mrkla na počítačového technika, kyborga druhého stupně, který byl připojený k podobnému exoskeletu jako já. Odpojil se od křesla a vyrazil k průlezu, v němž jsem stál. Klidil jsem se mu z cesty.

„Jdu s vámi,“ houkl jsem na něj, když kolem mě procházel.

Střetl se se mnou pohledem, jeho rudé, robotické oční implantáty se blyštěly. „Dobrá,“ přikývl trhaně.

Nato jsme zamířili do srdce lodi. Ke kvantovému počítači UNICODE3, který byl jejím mozkiem. Nacházel se ve speciální zabezpečené komoře – podobala se spíš trezoru. Její stěny byly z hexametalu, té nejpevnější slitiny, co jsme byli na Zemi schopni vytvořit.

Hexametal... Něco mi to připomnělo. Na okraji mozku se objevila nejasná myšlenka na blyštící se sféru. Dál však bylo černo. Tma. Nedohlédl jsem tam. Takže jsem to vzdal.

Technik mezitím přiložil paži na snímací senzor u vstupu do komory – ten oskenoval jeho chytré tetování. Rudě zářící panel změnil svou barvu na zelenou a dveře se začaly pozvolna otevírat. Rychle jsme se jimi protáhli dovnitř.

Byla tam děsivá zima. To kvůli nádrži s tekutým dusíkem, v níž si UNICODE3 hověl.

Technik se postavil na ocelový můstek, který ji obepínal, a začal pracovat s ovládacím panelem. Vzápětí se z dusíkové lázně vynořilo masivní tělo kvantového počítače. Díky průhledné schránce jsme viděli do jeho vnitřností, kde pulsovalo světlo, zářící všemi barvami duhy.

Byť byl technik navlečený ve stejném těžkopádném exoskeletu jako já, jeho prsty kmitaly po ovládacím panelu tak ladně, jako by byly baletkami tančícími Labutí jezero. Toho mohl docílit jen léty praxe, během nichž nastala dokonalá souhra mezi jeho nervovou soustavou a systémy jeho vnější, umělé kostry. Já jsem si na rozdíl od něho připadal neohrabaně.

Loď se náhle silně otrásla, servomotoriky mého exoskeletu zabučely, jak se mě snažily udržet vestoje. Zhasla nástrovní světla. Brzy však zazářily stěny, natřené modrou fosforeskující barvou.